

Джонатан
Ливингстън
ЧАЙКАТА

Ричард Бах

Фотографии Ръсел Мънсон

ПЪЛНО ИЗДАНИЕ
с непубликуваната досега четвърта част

ЗА КНИГАТА

Хората, които създават свои собствени правила,
когато са убедени, че са прави...

Хората, които изпитват особена наслада
от добре свършената работа, дори когато
не получават признанието на другите...

Хората, които знаят, че в живота има нещо
повече от това, което виждат очите ни...

Всички те ще следват неотклонно
Джонатан Чайката
до последната страница на книгата.

Други може би просто ще се потопят в магията
на едно прекрасно приключение –
триумф на свободата и полета на човешкия дух.

И в двата случая прочитът на тази книга е
НЕЗАБРАВИМО ПРЕЖИВЯВАНЕ.

*На Боянка Корнажева,
За любовта ѝ към Чайката.*

От Издателя

ЗА АВТОРИТЕ

РИЧАРД БАХ,

роген през 1936 година, е американски писател, потомък на композиторската фамилия Бах. Летец по професия, сътрудничи като журналист в сп. „Флаинг“. Публикувал е популяризаторските книги за авиация „Чужденец на земята“, „Биплан“ и „Нищо случайно“. След като през 1970 година „Джонатан Ливингстън Чайката“ му донася голяма популярност в САЩ и Европа, издава книгите „Дарът на крилата“, „Илюзии“, „Няма толкова далечно място“, а в съавторство със съпругата си Лесли Париш-Бах – романите „Мост през вечността“ и „Едно“. Последната му книга – „Бягство от сигурността“, излиза през 1995 година.

РЪСЕЛ МЪНСОН

започва да снима самолети още като дете и оттогава непрекъснато лети и прави снимки от въздуха. Завършил е Йейлския университет и фотография в Академията „Филипс“. Притежава собствен самолет, от който е заснел някои от снимките в тази книга.

The cover features several stylized, black and white illustrations of birds in flight, scattered across the page. Some are positioned near the top, others near the bottom, and a few on the left side, creating a sense of movement and space around the central text.

Джонатан Ливингстън ЧАЙКАТА

РИЧАРД БАХ

ФОТОГРАФИИ РЪСЕЛ МЪНСОН

ПРЕВОД НЕЛИ КОНСТАНТИНОВА

*Ако искате да закупите книги на „Кибеа“, можете да ги поръчате
чрез най-близкия до вас книготърговец, или на телефон 02 988 0193,
както и на електронните ни пощи bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 02 988 01 93

Richard Bach
JONATHAN LIVINGSTON SEAGULL

Copyright © 1970 by Sabryna A. Bach
Copyright renewed © 1998 by Sabryna A. Bach
New material copyright © 2014 by Sabryna A. Bach
Photographs copyright © 1970 by Russell Munson
Photographs copyright renewed © 1998 by Russell Munson
New photographs copyright © 2014 by Russell Munson
Photograph on dedication page copyright © 2014 by Sabryna A. Bach
Originally published by SCRIBNER a division of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved

© Издателска къща „Кибеа“, 1996, 2007, 2012, 2016
© [Нели Константинова], превод, 1996
© Ирина Манушева, превод, 2016
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 1996, 2007, 2016

ISBN 954-474-065-1

*На истинския Джонатан Чайката,
който живее във всеки от нас.*

ПЪРВА ЧАСТ

БЕШЕ УТРО И РАННОТО СЛЪНЦЕ

разискряше злато по леките вълни на спокойното море.

На километър от брега една рибарска лодка обсипа водата с късчета риба за примамка и вестта за Закуската на Ямото блесна като светкавица във въздуха. Хиляди чайки долетяха край лодката и всички с хитруване се заборичкаха за късчетата храна. Започваше още един изпълнен с грижи ден.

Но далеч от всички, уединен отвъд лодката и брега, Джонатан Ливингстън Чайката се упражняваше. На около тридесет метра височина в небето той поотпусна ципестите си крачета, вдигна човка и опъна до болка криле в едва поносима извивка. Това означаваше забавяне на полета и сега той летеше все по-бавно, докато вятърът в лицето му се превърна само в шепот, а океанът под него спря неподвижен. Присви очи, крайно съсредоточен, задържа дъха си и напрегнал сили, увеличи само... с още... два... сантиметра... извивката на крилете... Тогава перата му се разрошиха, той загуби скорост и падна.

Чайките, както знаете, никога не залитат, никога не губят скорост. За тях загубата на скорост във въздуха е срам и позор.

Обаче Джонатан Ливингстън Чайката не се засрами, а отново изпъна криле в онази мъчителна до потреперване извивка – забавяше и забавяше, докато отново загубеше скорост – той не беше обикновена чайка.

Повечето чайки не си дават труда да научат за летенето нищо друго, освен най-простото – как да се вдигнат от брега, за да си намерят храна и как да се върнат обратно. За тях важното е храната, а не летенето. За тази чайка обаче по-важно беше летенето. Най-много от всичко на света Джонатан Ливингстън Чайката обичаше да лети.

Беше открил, че този начин на мислене не му създава добро име сред останалите птици. Дори родителите му се тревожеха, че Джонатан прекарва по цели дни сам и непрекъснато експериментира спускане ниско над вълните.

Той, например, не можеше да разбере защо когато летеше над водата на височина, по-малка от половин размах на крилото, успяваше да се задържи във въздуха по-дълго и с по-малко усилия. Спускането му завършваше не с обичайното припласване на крачката във водата, а с дълга пенестия дуря, понеже докосваше повърхността с цяло тяло, плът-

но прибрал крачка от двете страни. Когато започна да се приземява с плътно прибрани крачка и на брега – за да измери следата от плъзгането си в пясъка, – родителите му вече истински се разтревожиха.

– Защо, Джон, *защо*? – попита го майка му. – Защо ти е толкова трудно да бъдеш като останалите птици от ятото? Защо не оставиш ниското летене на пеликаните и албатросите? Защо *не ядеш*, синко? Станал си само пера и кости!

– Нищо, че съм само пера и кости, мамо. Просто искам да разбера какво мога да правя във въздуха и какво не мога. Просто искам да знам.

– Виж какво, Джонатан – каза баща му доброжелателно, – приближава зимата. Лодките съвсем ще намалееят, а рибата, която сега плува на повърхността, ще се спусне надълбоко. Ако толкова искаш да учиш, тогава научи нещо повече за храната и как да я намираш. Летенето е хубаво нещо, но не се яде. Не забравяй, че летиш, за да се храниш.

Джонатан покорно кимна. Следващите няколко дни той се мъчеше да се държи като останалите птици: наистина се стараше, пищеше и се биеше с другите птици от ятото край вълноломите и рибарските лодки, гмуркаше се за късчета риба и хляб. Но нищо не се получаваше.

